

3 історії білизни

The History of the linen is rather short: the undershirts of ancient folk were put on body and executed the function of the upper cloth. The Linen was not known in average ages though trend to wear more fine lower cloth under gown already appeared amongst fashionable circle. Only in chronicle of XVI and XVII ages we can read that shirt was a luxury, which could allow only rich people. The Decorative lacy collars and cuffs were expressed on portrait of the period of baroque and they were only false detail.

Історія білизни досить коротка: сорочкоподібний одяг давні народи одягали прямо на тіло і він водночас виконував функцію верхнього одягу. Білизна в сучасному розумінні не була відома й у середні віки, хоча уже спостерігалася тенденція носити під одягом більш тонкий спідній, особливо у представників вищого стану. В літописах XVI і XVII століть можна прочитати, що сорочка була розкішною, яку могли собі дозволити тільки багаті люди. Декоративні мереживні коміри й манжети, зображувані на портретах епохи бароко, здебільшого були тільки фальшивими деталями.

У Стародавньому Єгипті жінки носили тонкий сорочкоподібний одяг на бретельках, що розпочинався під грудьми, залишаючи їх відкритими. З 3000 до 2000 року до нашої ери головною і єдиною модною тенденцією були повністю відкриті груди. Мешканки Стародавньої Греції, що мали спортивну статуру і не потребували підтримки у вигляді спідньої білизни, проте саме звідти походить скромний предок сучасного бюстгальтера. Гречанки підв'язували під груди еластичні смужки зі шкіри, які піднімали й підкреслювали груди. Пізніше римлянки розширили смужку шкіри та доповнили шнурівкою. Так з'явився предок корсета. Його жінки стали носити під тогами вже в II столітті до нашої ери. Корсет підтримував груди знизу так, що вони звабливо визирали з драпірувань.

Приблизно через сто років потому жінки стали використовувати для підтримки грудей широкі стрічки з тканини, які обертали навколо них. До речі, в такий спосіб гречанки і римлянки намагалися перешкодити зростанню грудей.

Пік популярності стягальних корсетів припав на середні віки.

Корсет (франц. тіло). Подобу майбутнього корсета, шнурівки, що стягує й підкреслює форми фігури, можна побачити уже в античних народів. Під хітонами й туніками носили шкіряні паски, що підкреслювали груди і талію. Подоба корсета як самостійної частини одягу, що підкреслює форми фігури, з'являється в XIV столітті в бургундській моді. Вигляд корсета поступово змінюється паралельно зі змінами ідеалу жіночої фігури й виду одягу. Перша триваліша епоха корсета в історії моди настає з поширенням іспанської моди (із середини XVI до середини XVII століття). На відміну від бургундської іспанська мода повністю згладжувала бюст, а корсет на каркасі з дерев'яних паличок, металу або кістки, перетворився на панцир, що зовсім деформував жіночу фігуру. Маленьким дівчатам на ніч на грудинакладали свинцеві плити, щоб груди не розвивалися. Тоді корсетом користувалися й чоловіки (для втягування талії). Тільки всередині XVII століття під впливом французької моди знову повертається звичай підкреслювати груди й робити велике декольте. Корсети із шовку, сатину та атласу, прикрашені мереживом, являють собою вигнуту опору для грудей; недоліки фігури приховують за допомогою накладок. Пізніше корсети набули воронкоподібної форми й звужувалися попереду кутом; на боках утримувалися за допомогою каркаса із сталевих пружин. Важливу роль корсет відігравав в епоху рококо, де разом з криноліном становив основу дамського вихідного туалету. Форма корсета тоді залишається майже незмінною. Тільки корсет, розповсюджений в Англії, відрізнявся від французького тим, що шнурували його на спині і не затягували так туго.

Французька революція відкинула разом з деякими частинами одягу й корсет. Після 1810 р. він знову повертається в жіночу моду майже на цілих два століття. Виготовленням корсетів займалися не швачки, а корсетники. Після 1820 р. виникає промислове виробництво корсетів. Нової форми вони набувають наприкінці XIX століття, коли відповідно до моди слухать, насамперед для стягування нижньої частини тіла. Першим кроком до повної ліквідації корсета, проти якого виступали багато лікарів, філософів та реформаторів часів Французької революції, була реформа паризького короля моди Пуаре, який в 1905 р. запропонував сорочковий покрій жіночої сукні без корсета.

Після Першої світової війни корсети, нарешті, повністю зникають із

дамської моди. Їх заміняють гнучкі й легкі грації. І все-таки час від часу й у сучасній моді з'являється подоба корсета.

Котильон — спочатку так називали спідню спідницю, а в 1775 р. ця назва закріпилася за танцем, під час якого було видно спідні спідниці.

А щодо купальників? Потреба у них виникла лише наприкінці XIX століття, коли європейці стали більше часу провадити на свіжому повітрі та активно займатися спортом. Дамські купальники шили з кольорового ситцю і прикрашали безліччю оборок, які були своєрідними фіговими листочками, що прикривають рельєфні деталі жіночої фігури. До купального костюма додавали чорні купальні панчохи. Чоловічий купальник тих років — бавовняне трико, як правило, в синьо-білу або червоно-білу смужку. Плавати в таких костюмах (особливо дамам) практично було неможливо. Дами й кавалери в них прогулювалися по пляжу модного курорту, розкланувалися, вели світські бесіди.

Законодавцями пляжної моди виявилися чоловіки-спортсмени: саме вони, шокуючи всіх своєю безсоромністю, що частково компенсувалося чудовою статурою, узвичаїли короткі трикутні плавки із червоного ситцю, що щільно прилягають до тіла. Трикотаж швидко витиснув ситець, а в 60-х роках XX століття в переможний наступ перейшла синтетика.

Жіночі купальники, як і білизна, набули порівняно сучасного вигляду лише в 20-і роки XX століття: у хід теж пішов трикотаж, який набагато краще тримає форму, ніж ситець. З'являються перші купальники, що складаються з двох частин.

А в 70-ті роки минулого століття у світі пляжної моди з'являються купальники «бікіні».

Революційні тенденції пляжної й купальної моди останнього десятиліття XX століття узагальнено коротким девізом: «Don't stop, move!» (Не стій, рухайся!).

Проте можливості спортивного стилю далеко ще не вичерпані.

Високі технології та високоякісні тканини доповнюються зовсім новими принципами конструювання одягу. Гардероб для активного відпочинку поповнився роздільними жіночими купальниками, чоловічими п л а в к а м а в к а м а м и й спортивними трусами (trunks) з контурними бічними смужками.

Купальні костюми й роздільні купальники з маленькими, вузькими плавками (slip) і більш широкими (panty — туну шорткиві) шують в ультрасучасній манері «моделюючого одягу» з використанням тонкої подвійної тканини з лайкрою, що надає форму й моделює фігуру. Світські купальні костюми доповнюють шортами та футболками з бавовни, що гармонують за кольором і рисунком з купальниками та плавками. На спині — фірмова вишивка (back prints).

Сучасні модні жіночі купальні костюми виготовляють із всіляких матеріалів і мають розмаїття фасонів. Модні як цільні купальники, так і з двох частин.

Матине (шайлеє) — французька назва вільного ранкового костюма, розповсюдженого особливо в XIX столітті.

Неглиже — легкий та зручний домашній або ранковий одяг; в XVIII столітті так називали й зручний костюм обох статей для подорожей і прогулянок. Спідня жіноча спідниця, яку носять під одягом — іспанська вертугадо — була полотняною, розташованою спочатку на каркасі з волосся й фетра, пізніше — на обручах. В іспанській моді зазвичай носили кілька спідніх спідниць.

Під час Тридцятирічної війни через тимчасовий вихід з моди кринолінів збільшується кількість спідніх спідниць, особливо у Франції, де вони мали навіть різні назви. Проте особливу увагу дамському спідньому одягу розпочинають приділяти тільки в XVIII столітті. Підкреслюють еротичний бік білизни, насамперед спідньої спідниці, що в той час стає символом жіночності та предметом жіночого кокетства. Верхня спідня спідниця, яку буває видно, шують із шовку і прикрашають мереживом.

У першій половині XIX століття одну із спідніх спідниць роблять з волосся, щоб верхня спідниця на ній трималася дзвоном. Кількість спідніх спідниць (півдюжини), необхідних до елегантної сукні, у той час точно регламентують. Спідниці були білі, бо кольорову білизну вважали неелегантною і навіть аморальною. У другій половині XIX століття спідня спідниця була такою короткою, що не закривала ніг. Також з'являються перші кольорові спідні спідниці, які потім стають дуже модними. Сама верхня спідня спідниця під сукнею стилю рококо була шовковою, прикрашеною мереживом або вишивкою, бо її було видно, коли піднімали кринолін.

Нічна сорочка з'являється в епоху пізнього середньовіччя; до того часу спали готими або в тому одязі, у якому ходили вдень. У Чехії пер-

ше згадування про «спідницю для спальні» належить до 1492 р. Перші нічні сорочки були дуже великих розмірів, іноді повністю ідентичні денним, проте і ті, й інші носили тільки заможні люди.

У повсякденному носінні нічна сорочка з'являється тільки в XIX столітті, а в деяких країнах ще пізніше. Жінки часто-густо на ніч поверх денної сорочки надягали нічну фуфайку.

Піжама стала відома в Європі в XIX столітті, завдяки мандрівникам, які завезли її з тропіків. Однак, ще в 1882 р. Е. де Гонкур називає її одягом звідників. Тільки з початку XX століття піжама усе більше входить у моду, особливо в чоловіків, для яких зараз вона повністю замінила нічну сорочку.

Підв'язки з'являються в XV столітті, коли штани-панчохи поділяють на штани і панчохи. Пізніше в чоловічій моді підв'язки використовували як прикрасу. Тільки в XVIII столітті, з приходом моди на довгі штани, вони стають функціональною частиною костюма. В епоху рококо, ампір і бідермейєр дами носили декоративні в'язані підв'язки із пряжками або зав'язками.

XIX століття вводить підв'язки з гумовими прокладками та стрічками. Тільки в XX столітті круглі резинки було ліквідовано як несучасні. Підв'язки стали прикріплювати до корсета, а пізніше — до пояса для резинки.

Сорочка — найдавніший одяг у слов'ян. Це довгий, прямий балахон, підтримуваний на плечах однієї або двома смужками тканини. У національному костюмі це поняття означає сорочку без рукавів. Крім того, воно означає саван для покійних, а також руб'я розкаєних грішників і засуджених.

Згодом спосіб життя жінок трохи змінився. Захоплення деякою катанням на велосипеді змушувало вибирати такий одяг, що не обмежував рухів. Тоді на світ з'явилися труси сучасного вигляду. Вони швидко увійшли в повсякденний гардероб жінок завдяки практичності та універсальності. Пізніше жінки стали використовувати еластичну подобу корсета, що приховував деякі недоліки

...Єдина краса, яку я знаю, — це здоров'я.

Генріх Гейне

Джерело здоров'я

Міриади зірок, Сонце, Місяць, Земля мають єдиний хімічний склад. Мільярди років існує життя на Землі та неухильно еволюціонує. Життя на Землі має свої особливі якості, відзначні від життя зіркових систем. І тим не менш люди давно помітили дію космосу на своє життя. Що ж зв'язує у єдине коло життя зірок, Сонце, Землю та життя людей? Що дає можливість нам, людям, почувати себе частинкою «Живої Речовини Землі», користуватися благами цієї коліски, навіть якщо ми не усвідомлюємо цього ледь-ледь, навіть як дилетанти? Що це? Ще раз прочитаємо безсмертний вираз В.І. Вернадського: «Жоден організм не може існувати без кремнію».

Саме кремній лежить в основі енергоінформаційного обміну в космосі й на Землі. В організмі здорової людини вміст кремнію становить 4,7 %. Майже 38 % нашого здоров'я ґрунтується на кремнії. У разі браку кремнію в організмі людини порушується баланс обміну речовин, бо понад 70 інших елементів просто не засвоюються.

Кремнієву воду створює саме життя. За водневим показником та іншими параметрами вона подібна до плазми крові й міжклітинної рідини. Кремнієва вода поєднує в собі смак та свіжість джерельної води з кремнієвих порід, чистоту й структуру талої води й бактерицидні властивості срібної. Таку воду люди пили з джерел природних водоймищ або з кремнієвих посудин. Традиція викладати кремнієм дно колодязів дійшла і до наших днів.

Отже, **введення кремнію до організму**, колись природним шляхом, а тепер — з **кремнієвою водою**, **значно поліпшує здоров'я людини**. Кремній, завдяки своїм хімічним властивостям, створює електричні заряджені системи. Вони мають властивість «приклеювати» до себе віруси, хвороботворні мікроорганізми.

Усі хвороби, збудників яких існує безліч, не могли б виявлятися у тілі людини, якщо б люди мали б у своєму організмі достатньо кремнію. Потреба кремнію у дітей в кілька разів вища, ніж у дорослих. Адже у організмі, що зростає, формуються системи зв'язку мозок—тіло, і природно, що потреба в елементі зв'язку значно вища.

Кремній — основний структурний елемент зв'язку в організмі людини. Кремній міститься у піску, глині, гальці, воді, мулі, грязі, у рослинах (найбільше в зерні), коренеплодах тощо. Кремній є присутній в ґрунті, який без нього — неродючий і нездатний акумулювати енергію сонця та віддавати її рослинам. Це може тільки кремній.

В ряду активності елементів (електрохімічний ряд напружень) кальцій посідає місце значно лівіше кремнію. Це означає, що кальцій — активніший елемент, ніж кремній. Тому, коли в організмі бракує кремнію, його місце займає кальцій. Виникнення атеросклерозу потверджує цей висновок.

Кальцій — основний структурний елемент жорстких тканин кісток — заміняє кремній у гнучких структурах — судинах, кишковику, суглобах, сухожиллях — і робить їх жорсткими. З'являється багато хвороб з латинськими назвами, багато праць, де описано перебіг цих хвороб і як полегшити їхні симптоми. А причина — дефіцит кремнію в організмі.

Плоди та зернові, що виростили над землею, містять мінімальну кількість радіонуклідів. До того ж, зернові здатні виводити останні з організму. Отже, каші й хліб — продукти — протектори для виведення радіонуклідів з тіла людини.

Коренеплоди, що виростили у землі, містять радіонуклідів у сотні разів більше, ніж плоди, які виростили над землею. Проте, очищуючи коренеплоди від шкірки, витримуючи у біжучій воді, можна довести вміст радіонуклідів у них до мінімуму.

Риба та м'ясо, які зварені окремо від кісток, також звільняються від значної кількості радіонуклідів.

І тільки молоком очистити від радіонуклідів неможливо.

Як поповнити запаси кремнію в організмі? Певна річ, завдяки продуктам харчування із злаків та баластних частин овочів і фруктів. Можна звернутися і до фітопомічників (найкраще використовувати **польовий хвощ**). 50—60 г його зав'яжуть в марлю і опустять у відро з водою. Доведіть до кипіння. Настояйте 3—4 год. Отриману воду використовуйте для приготування їжі.

Дуже доброю підмогою для кожного буде кремнієва вода, яку приготовано методом звичайного настоювання на природному матеріалі (**кремені**).

За давніх давен люди добре знали багато які мінерали й уміли використовувати їхні незвичайні властивості. Кремній посідав особливе місце. Він — найдавніший та вірний супутник людини. Розпочинаючи з кам'яного століття, він завжди був поруч із людиною як камінь Вогню, камінь-трудівників, войовник, лікар. Протягом сотен тисячоліть кремій завжди приносив користь людям. І сьогодні він готовий подарувати себе як камінь, що здатен «оживити» сучасну воду, природу й людину...

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

Сайти Інтернету:
<http://www.toprunet.com>; <http://www.beku.ru>; <http://moda.group-rr.ru>;
<http://www.po4emu.ru>; <http://www.euro-moda.ru>;
<http://sterva.kulichki.net>

Одержано 02.12.2007 р.